

En met een flauwen weerschijn van zijn lach:

„Ik zou ook kunnen zeggen: de laatste wensch van een ter dood veroordeelde wordt altijd ingewilligd. Is 't niet, mijnheer Blank?”

Allengs had de referendaris zich een prooi voelen worden van de tegenstrijdigste aandoeningen. Hij wist niet meer, hoe hij 't met zich zelve had en was gelijk iemand, die op het punt staat dronken te worden. Een groote sentimenteele blijdschap en een zelfbehaaglijk medelijdende weemoed welden vereend uit het diepste van zijn ziel omhoog, zetten zijn borstkas uit en drongen naar buiten. Het was hem, of hij tegelijk in huilen en lachen uit zou barsten. Hij wilde spreken van wat er bij hem omging en zwijgen uit angst van 't een of ander geheim te zullen verklappen. Hij was trotsch op zijn vrouw, die zoo hoog werd gesteld door een man als Siria en de gedachte, dat hij zelf haar nooit zoo gewaardeerd had, knaagde aan zijn eigendunk. Dat hij zich de sterkste en de gelukkigste van beiden voelde, stemde hem tot grootmoedige dankbaarheid en toch benijdde hij dezen officier zijn intenser zieleven, waarnaast hij vermoedde, dat zijn eigen effen, tevreden bestaan maar een doodsche vegeteeren was geweest.

Ten slotte overheerscht alles een vreugdevol besef van te triomfeeren, gepaard aan de geruststellende overtuiging Siria ten onrechte te hebben verdacht, en onweerstaanbaar wordt zijn lust om iets goeds te doen en nog meer zelfvoldoening te oogsten.

Zenuwachtig lachend, met tranen in de oogen, grijpt hij Siria's hand en roept uit:

„U komt naar den Haag, hoor! U logeert bij ons en blijft, zoolang u wil! Wij zullen eens zien, of u van dat gekke plan om naar Atjeh te gaan nog niet terug gebracht kan worden! Ik stel maar ééne voorwaarde: van mijn bezoek hier mag Emma niets weten. Daarover mondje dicht. — Kom, kom, mijnheer Siria, ieder mensch, de grootste zoowel als de kleinste, heeft een taak en een doel. 't Is maar de vraag ze te zoeken en te vinden!”

Siria glimlachte. —

Blank voelde zich een heel ander mensch, toen hij het station weer had bereikt om de terugreis te aanvaarden. Verluchtigd, als een zieke, die van zijn dokter heeft vernomen, dat het zoo'n vaart niet loopen zal, nam hij op de rood fluweelen kussens plaats en, louter uit een zucht om vriendelijk te zijn, betuigde hij den conducteur, die de kaartjes kwam knippen, zijn ingenomenheid met den netten wagen.

„Als nu het zonnetje wil doorbreken, dan kan 't nog een aangename reis worden. Wil je ook een sigaar, mijn vriend?”

De trein was echter nog niet lang in beweging, of in de eenzaamheid begon zijn brein te herdenken.

Het eentonige groen der voorbijgierende weiden verdoofde voor zijn starende oogen en zijn blik dwaalde af naar het grauwe, woelige meer van zijn herinneringen.